

Лел-
жовина, Гу-
цульщина, Бойківщи-
на, Буковина, Покуття,
Спілля, Галичина, Поділля,
Волинь, Полісся, Середня
Наддніпрянина, Полтавщи-
на, Слобожанщина, Сіверщи-
на, Донщина, Запоріжжя,
Таврія, Крим, Південна
Бесарабія.

НАЙБІЛЬШІ ЕТНОГРАФІЧНІ ГРУПИ УКРАЇНЦІВ

ЛЕМКИ – етнографічна група українських горян, яка до 1947 року проживала по обидвох боках Карпатського хребта і державних кордонів: на території Новосанецького, Горлицького, Ясельського, Коростянського, Саницького повітів, на південному заході Ліського і в 4 селах Новоторзького повітів. На площі близько три з половиною тисячі кілометрів до 1939 року тут проживало 200 тисяч українців. В 1945 році територію Лелжовини радянський уряд віддав Польщі, а близько 80 відсотків лемків було депортовано в Україну.

ГУЦУЛИ – Гуцульщина за сучасним адміністративно-територіальним поділом займає південну частину Надвірнянського, Косівського районів та весь Верховинський район Івано-Франківської області, південну частину Вишницького району і Путильський район Чернівецької області та Рахівський район Закарпатської області. Всю нинішню Гуцульщину можна поділити на Галицьку, Буковинську та Закарпатську.

БОЙКИ – Бойківщина охоплює північно-західну частину Богородчанського району, Рожнятівський район і майже весь Долинський (за винятком його північної окраїни) райони Івано-Франківської області, Сколівський, Турківський, південну частину Стрийського, Дрогобицького, Салбірського та більшу частину Старосалбірського районів Львівської області, північну частину Міжгірського та Великоберезнянського і весь Воловецький райони Закарпатської області.

Жителі північних, центральних, східних та південних районів України рідко поділяють себе на етнічні групи і вважаються українцями.

Карта історико-етнографічних регіонів України

ЗЕМЛЯ
МОЇХ ПРЕДКІВ

Етнографічна назва

--- Межі природно-етнографічних зон
(I- Полісся, II- Лісостеп, III- Степ)